

Категорія справи № 818/1526/18: **Адміністративні справи (з 01.01.2019); Справи щодо захисту політичних (крім виборчих) та громадянських прав, зокрема щодо; забезпечення права особи на звернення до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів.**

Надіслано судом: **не визначено**. Зареєстровано: **08.02.2019**. Оприлюднено: **08.02.2019**.

Дата набрання законної сили: **30.01.2019**

Номер судового провадження: **11-1263ап18**

Верховний
Суд

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

30 січня 2019 року

м. Київ

Справа № 818/1526/18

Провадження № 11-1263ап18

Велика Палата Верховного Суду у складі:

судді-доповідача Князєва В. С.,

суддів Антонюк Н. О., Бакуліної С. В., Британчука В. В., Гудими Д. А., Данішевської В. І., Золотнікова О. С., Кібенко О. Р., Лобойка Л. М., Лященко Н. П., Прокопенка О. Б., Рогач Л. І., Саприкіної І. В., Ситнік О. М., Уркевича В. Ю., Яновської О. Г.

розглянула в порядку письмового провадження справу за адміністративним позовом ОСОБА_3 до начальника Лебединського відділення поліції Головного управління Національної поліції України в Сумській області Цурікова Олега Миколайовича про визнання бездіяльності неправомірною та зобов'язання вчинити дії

за касаційною скаргою ОСОБА_3 на ухвалу Сумського окружного адміністративного суду від 20 квітня 2018 року (судя Шевченко І. Г.) та постанову Харківського апеляційного адміністративного суду від 20 червня 2018 року (судді Бершов Г. Є., Ральченко І. М., Катунов В. В.),

УСТАНОВИЛА:

Короткий зміст позовних вимог та їх обґрунтування

1. У квітні 2018 року ОСОБА_3 звернувся до Сумського окружного адміністративного суду з позовом, у якому просив:

- визнати неправомірною бездіяльність заступника начальника Лебединського відділення поліції Головного управління Національної поліції України в Сумській області (далі - Лебединське ВП) Хобота М. В., що полягає у ненаданні відповіді на питання 2, 3, 4, 5 його заяви від 10 вересня 2017 року № 431 та невиконанні законних вимог, викладених у пунктах 3, 5 цієї заяви;

- зобов'язати відповідача надати відповідь на питання 2, 4 заяви від 10 вересня 2017 року № 431.

2. На обґрунтування своїх вимог ОСОБА_3 зазначив, що 10 вересня 2017 року звернувся до начальника Лебединського ВП із заявою № 431, однак відповідач неналежним чином розглянув подану ним заяву та не надав відповіді на всі поставлені в ній питання, а саме проігнорував вимоги пунктів 2-5 цієї заяви, чим обмежив його право на отримання інформації, передбачене Конституцією України та Законом України від 02 жовтня 1996 року № 393/96-ВР «Про звернення громадян».

Короткий зміст рішень судів попередніх інстанцій

3. Сумський окружний адміністративний суд ухвалою від 20 квітня 2018 року, яку Харківський апеляційний адміністративний суд залишив без змін постановою від 20 червня 2018 року, відмовив у відкритті провадження в адміністративній справі на підставі пункту 1 частини першої статті 170 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС у редакції, чинній з 15 грудня 2017 року), оскільки позов не належить розглядати за правилами адміністративного судочинства.

4. Позивачу роз'яснено, що спірні правовідносини стосуються окремих питань діяльності Лебединського ВП, які регламентовані нормами Кримінального процесуального кодексу України (далі - КПК), тому юрисдикція адміністративного суду не поширюється на ці правовідносини.

Короткий зміст та обґрунтування наведених у касаційній скарзі вимог

5. У касаційній скарзі позивач просить скасувати судові рішення першої й апеляційної інстанцій, а справу направити до суду першої інстанції для відкриття у ній провадження.

6. Вважає помилковими висновки судів про те, що спір у цій справі належить розглядати в порядку кримінального, а не адміністративного судочинства, оскільки його предметом є бездіяльність відповідача щодо розгляду звернення, яку позивач оскаржує з мотивів порушення суб'єктом владних повноважень норм Конституції України та Закону України «Про звернення громадян».

Позиція інших учасників справи

7. Відзиву на касаційну скаргу не надходило.

Рух касаційної скарги

8. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 24 жовтня 2018 року передав зазначену справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду на підставі частини шостої статті 346 КАС, а саме у зв'язку з тим, що учасник справи оскаржує судові рішення з підстав порушення правил предметної юрисдикції.

9. Велика Палата Верховного Суду ухвалою від 07 листопада 2018 року прийняла та призначила цю справу до розгляду в порядку письмового провадження без виклику її учасників.

Установлені судами попередніх інстанцій обставини справи

10. 10 вересня 2017 року ОСОБА_3 звернувся до начальника Лебединського ВП Цурікова О.М. із заявою № 431, у якій заявляв вимоги:

1) внести до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі - ЄРДР) відомості про кримінальне правопорушення передбачене статтею 366 Кримінального кодексу України (далі - ККУ) службове підроблення;

2) якщо слідчий або інші працівники Лебединського ВП писатимуть рапорти чи висновки, в яких стверджуватимуть про відсутність у заяві ознак кримінального правопорушення, просив детально мотивувати рішення, назвати докази і повідомити обставини, на підставі яких працівники поліції дійшли такого висновку, вказати статтю закону, яка дає право слідчому робити такі висновки без проведення слідчих дій у досудовому розслідуванні, та назвати докази і зазначити обставини, на підставі яких слідчий дійшов такого висновку та спростував факти, викладені в заяві, та описати процес здійснення слідчим оцінки обґрунтованості заяви з повідомленнями про кримінальне правопорушення;

3) до внесення відомостей у ЄРДР просив заборонити проводити будь-які інші дії, пов'язані з його зверненням, у тому числі робити перевірки, збирати докази чи опитувати осіб;

4) якщо до внесення зазначених відомостей у ЄРДР буде проведено будь-яку перевірку з цього приводу, просив назвати осіб, які ініціювали та виконали цю перевірку, а також вказати закони, якими вони керувались під час перевірки;

5) якщо Лебединське ВП буде проводити перевірку без внесення відомостей до ЄРДР, просив залучити заявника до цієї перевірки.

11. За результатом розгляду цієї заяви Лебединське ВП листом від 22 вересня 2017 року № К-164/13159 повідомило ОСОБА_3, що за його зверненням від 11 вересня 2017 року з приводу фіктивної роботи громадянина ОСОБА_7 у дитячому садочку «Зірочка» Будильської сільської ради було проведено перевірку. Подальшу перевірку припинено у зв'язку з відсутністю ознак кримінального чи адміністративного правопорушення.

12. ОСОБА_3, вважаючи, що йому надано неналежну відповідь на його заяву, звернувся до адміністративного суду з цим позовом.

ПОЗИЦІЯ ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ ВЕРХОВНОГО СУДУ

Релевантні джерела права й акти їх застосування

13. Відповідно до частини другої статті 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

14. За частиною першою статті 2 КАС завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

15. Згідно із частиною першою статті 5 КАС кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист у передбачені цією нормою способи.

16. За визначеннями пунктів 1, 2 частини першої статті 4 КАС адміністративна справа - переданий на вирішення адміністративного суду публічно-правовий спір. Публічно-правовий спір - спір, у якому: хоча б одна сторона здійснює публічно-владні управлінські функції, в тому числі на виконання делегованих повноважень, і спір виник у зв'язку із виконанням або невиконанням такою стороною зазначених функцій; або хоча б одна сторона надає адміністративні послуги на підставі законодавства, яке уповноважує або зобов'язує надавати такі послуги виключно суб'єкту владних повноважень, і спір виник у зв'язку із наданням або ненаданням такою стороною зазначених послуг; або хоча б одна сторона є суб'єктом виборчого процесу або процесу референдуму і спір виник у зв'язку з порушенням її прав у такому процесі з боку суб'єкта владних повноважень або іншої особи (пункт 2 частини першої статті 4 КАС).

17. Суб'єкт владних повноважень - орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їх посадова чи службова особа, інший суб'єкт при здійсненні ними публічно-владних управлінських функцій на підставі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень, або наданні адміністративних послуг (пункт 7 частини першої статті 4 КАС).

18. За правилами пункту 1 частини першої статті 19 КАС юрисдикція адміністративних судів поширюється на справи у публічно-правових спорах, зокрема спорах фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи індивідуальних актів), дій чи бездіяльності, крім випадків, коли для розгляду таких спорів законом встановлено інший порядок судового провадження.

19. Таким чином, визначальною ознакою справи адміністративної юрисдикції є наявність публічно-правового спору, тобто спору, у якому хоча б одна сторона здійснює публічно-владні управлінські функції і який виник у зв'язку з виконанням або невиконанням такою стороною зазначених функцій.

20. Відповідно до статті 40 Конституції України усі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк.

21. Згідно зі статтею 5 Закону України від 02 жовтня 1992 року № 2657-ХІІ «Про інформацію» кожен має право на інформацію, що передбачає можливість вільного одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації, необхідної для реалізації своїх прав, свобод і законних інтересів.

22. Положеннями частини першої статті 1 Закону України «Про звернення громадян» передбачено право громадян України на звернення до органів державної влади, місцевого самоврядування, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їх функціональних обов'язків із зауваженнями, скаргами та пропозиціями, що стосуються їх статутної діяльності, заявою або клопотанням щодо реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів та скаргою про їх порушення.

23. За визначенням статті 3 цього Закону заява (клопотання) - звернення громадян із проханням про сприяння реалізації закріплених Конституцією та чинним законодавством їх прав та інтересів або повідомлення про порушення чинного законодавства чи недоліки в діяльності підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, народних депутатів України, депутатів місцевих рад, посадових осіб, а також висловлення думки щодо поліпшення їх діяльності.

24. Звернення, оформлені належним чинним і подані у встановленому порядку, підлягають обов'язковому прийняттю та розгляду; якщо питання, порушені в одержаному органом державної влади, місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями незалежно від форм власності, об'єднаннями громадян або посадовими особами зверненні, не входять до їх повноважень, воно в термін не більше п'яти днів пересилається ними за належністю відповідному органу чи посадовій особі, про що повідомляється громадянину, який подав звернення; у разі якщо звернення не містить даних, необхідних для прийняття обґрунтованого рішення органом чи посадовою особою, воно в той же термін повертається громадянину з відповідними роз'ясненнями (стаття 7 вказаного Закону).

25. За приписами статей 15, 18 і 19 Закону України «Про звернення громадян» органи державної влади, місцевого самоврядування та їх посадові особи, керівники та посадові особи підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, об'єднань громадян, до повноважень яких належить розгляд заяв (клопотань), зобов'язані об'єктивно і вчасно розглядати їх, перевіряти викладені в них факти, приймати рішення відповідно до чинного законодавства і забезпечувати їх виконання, повідомляти громадян про наслідки розгляду заяв (клопотань). Відповідь за результатами розгляду заяв (клопотань) в обов'язковому порядку дається тим органом, який отримав ці заяви і до компетенції якого входить вирішення порушених у заявах (клопотаннях) питань, за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки.

26. Громадянин, який звернувся із заявою чи скаргою до органів державної влади, місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, об'єднань громадян, засобів масової інформації, посадових осіб, має право: особисто викласти аргументи особі, що перевіряла заяву чи скаргу, та брати участь у перевірці поданої скарги чи заяви; бути присутнім при розгляді заяви чи скарги; одержати письмову відповідь про результати розгляду заяви чи скарги.

27. Органи державної влади зобов'язані, зокрема: об'єктивно, всебічно і вчасно перевіряти заяви чи скарги; у разі прийняття рішення про обмеження доступу громадянина до відповідної інформації при розгляді заяви чи скарги скласти про це мотивовану постанову; на прохання громадянина запрошувати його на засідання відповідного органу, що розглядає його заяву чи скаргу; письмово повідомляти громадянина про результати перевірки заяви чи скарги і суть прийнятого рішення; у разі визнання заяви чи скарги необґрунтованою роз'яснити порядок оскарження прийнятого за нею рішення.

Оцінка висновків судів попередніх інстанцій та аргументів учасників справи

28. Аналізуючи зміст наведених вище правових норм у контексті вирішення питання юрисдикційної належності тих вимог, які ставить перед судом позивач, Велика Палата Верховного Суду зазначає таке.

29. Як убачається зі змісту позову, ОСОБА_3 просить суд адміністративної юрисдикції: визнати неправомірною бездіяльність заступника начальника Лебединського ВП, що полягає у ненаданні відповіді на питання 2-5 та невиконанні вимог, викладених у пунктах 3, 5 його заяви від 10 вересня 2017 року; зобов'язати відповідача надати відповідь на питання 2, 4 цієї заяви.

30. Неправомірну бездіяльність позивач убачає в тому, що відповідач провів перевірку викладених у його заяві питань, одне з яких стосувалося повідомлення про злочин, керуючись Законом України «Про звернення громадян», проте без внесення відповідних відомостей до ЄРДР, тобто у позапроцесуальному порядку, чим порушив вимоги частини третьої статті 214 КПК, за якими здійснення досудового розслідування до внесення відомостей до ЄРДР або без такого внесення не допускається. При цьому відповіді на питання 2-5 заяви відповідач не надав, до участі в перевірці позивача не залучив.

31. Так, у пункті 2 своєї заяви ОСОБА_3 фактично ставив питання про детальне обґрунтування мотивів невнесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР з посиланням на нормативно-правові акти, якщо такі обставини матимуть місце.

32. Згідно із частиною першою статті 1 КПК порядок кримінального провадження на території України визначається лише кримінальним процесуальним законодавством України.

33. За правилами пункту 1 частини першої статті 303 КПК заявник має право оскаржити бездіяльність слідчого, прокурора, яка полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР після отримання заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення, у неповерненні тимчасово вилученого майна згідно з вимогами статті 169 цього Кодексу, а також у нездійсненні інших процесуальних дій, які він зобов'язаний вчинити у визначений цим Кодексом строк.

34. Згідно із частиною першою статті 306 КПК скарги на рішення, дії чи бездіяльність слідчого чи прокурора розглядаються слідчим суддею місцевого суду згідно з правилами судового розгляду, передбаченими статтями 318-380 цього Кодексу, з урахуванням положень цієї глави.

35. Наведеними правовими нормами визначено порядок оскарження бездіяльності щодо невнесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР після отримання заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення.

36. На думку Великої Палати Верховного Суду, саме у межах цієї процедури слідчий суддя з'ясовує обставини та мотиви, з яких слідчий або прокурор дійшов висновку про відсутність підстав для внесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР, чим саме обґрунтоване невнесення відповідних відомостей до ЄРДР, та вирішує питання про наявність або відсутність правових підстав для зобов'язання слідчого або прокурора внести інформацію про кримінальне правопорушення до ЄРДР.

37. Отже, норми Закону України «Про звернення громадян» до пункту 2 заяви застосовані бути не можуть. Крім того, позовна вимога про визнання протиправною бездіяльності щодо ненадання відповіді на пункт 2 заяви та зобов'язання надати цю відповідь у порядку, передбаченому згаданим Законом, не може бути заявлена за правилами кримінального судочинства. А тому ця позовна вимога не може бути самостійним предметом розгляду ні у загальному, ні в адміністративному суді.

38. У пункті 3 своєї заяви ОСОБА_3 вимагав заборонити проводити будь-які інші дії, пов'язані з його зверненням, у тому числі робити перевірки, збирати докази чи опитувати осіб до внесення відомостей про кримінальне правопорушення, вказане у пункті 1 заяви, у ЄРДР.

39. З цього приводу Велика Палата Верховного Суду вважає, що вимога позивача про визнання неправомірною бездіяльності відповідача щодо ненадання відповіді на пункт 3 заяви та щодо її невиконання також не може бути самостійним предметом розгляду в суді, оскільки вимоги позивача у пункті 3 пов'язані з вимогою у пункті 1 заяви та стосуються здійснення контролю за діяльністю особи, наділеної в установленому порядку процесуальними правами, за допомогою непередбачених кримінальним процесуальним законом засобів.

40. Таким чином, суди попередніх інстанцій дійшли правильного висновку про те, що позовні вимоги стосовно визнання неправомірною бездіяльності відповідача щодо ненадання відповіді на питання пунктів 2 і 3 заяви ОСОБА_3 від 10 вересня 2017 року № 431, визнання неправомірним невиконання вимог, викладених у пункті 3 цієї заяви, а також зобов'язання надати відповідь на її пункт 2 не підлягають розгляду в порядку адміністративного судочинства.

41. Разом з цим такі вимоги не можуть розглядатися і у порядку кримінального судочинства.

42. Отже, у цій справі поняття «спір, який не підлягає розгляду в порядку адміністративного судочинства» щодо вказаних ОСОБА_3 вимог слід тлумачити як поняття, що стосується тих спорів, які не підлягають розгляду в порядку адміністративного судочинства, і тих, які взагалі не підлягають судовому розгляду. А тому зазначені вище вимоги не можуть бути вирішені в жодній юрисдикції. Висновки судів, про те, що вимоги позивача в цій частині можуть бути розглянуті в порядку КПК України є помилковими.

43. Стосовно позовних вимог ОСОБА_3 в частині визнання неправомірною бездіяльності заступника начальника Лебединського ВП, що полягала у ненаданні відповіді на поставлені у пунктах 4, 5 питання, невиконання вимоги, викладеної у пункті 5 заяви від 10 вересня 2017 року № 431 та зобов'язання відповідача надати відповідь на наведене у пункті 4 цієї заяви питання, то, як убачається зі змісту заяви, в її пунктах 4 і 5 ОСОБА_3 просив назвати осіб, які ініціювали й виконали перевірку за його заявою, зазначити норми законів, якими працівники Лебединського ВП керувалися під час проведення перевірки, та залучити його до цієї перевірки.

44. На думку Великої Палати Верховного Суду, в розумінні наведеної вище статті 3 Закону України «Про звернення громадян» указані вимоги підлягають розгляду в порядку, визначеному цим Законом.

45. Аналіз зазначених обставин справи та норм Закону України «Про звернення громадян» дає підстави Великій Палаті Верховного Суду вважати, що спір у частині позовних вимог про визнання неправомірною бездіяльності відповідача як суб'єкта владних повноважень при здійсненні ним управлінських функцій (ненадання відповіді на окремі питання (зокрема пункти 4, 5) заяви ОСОБА_3 від 10 вересня 2017 року № 431, невиконання вимоги, вказаної у пункті 5 цієї заяви та зобов'язання надати відповідь на п. 4 підлягає розгляду за правилами КАС.

Висновки за результатами розгляду касаційної скарги

46. Відповідно до пунктів 2, 3 частини першої статті 349 КАС суд касаційної інстанції за наслідками розгляду касаційної скарги має право: скасувати судові рішення судів першої та (або) апеляційної інстанцій повністю або частково і передати справу повністю або частково на новий розгляд, зокрема за встановленою підсудністю або для продовження розгляду; змінити рішення, не передаючи справи на новий розгляд.

47. За правилами частин першої і четвертої статті 351 КАС підставами для скасування судових рішень повністю або частково і ухвалення нового рішення або зміни рішення у відповідній частині є неправильне застосування норм матеріального права або порушення норм процесуального права.

48. Зміна судового рішення може полягати в доповненні або зміні його мотивувальної та (або) резолютивної частин.

49. Велика Палата Верховного Суду вважає, що суд першої інстанції, з яким погодився й апеляційний суд, загалом дійшов правильного висновку про те, що спір у частині позовних вимог про визнання неправомірною бездіяльності відповідача щодо ненадання відповіді на питання пунктів 2 і 3, невиконання вимог викладених у пункті 3 заяви ОСОБА_3 від 10 вересня 2017 року № 431 та зобов'язання відповідача надати відповідь на питання 2 зазначеної заяви, не підлягає розгляду в порядку адміністративного судочинства. Водночас висновок судів про те, що ці вимоги можуть бути предметом розгляду судом у порядку, визначеному кримінальним процесуальним законодавством, є помилковим, тому рішення судів в цій частині вимог слід змінити, виклавши їх мотивувальні частини в редакції цієї постанови.

50. Водночас викладені в оскаржуваних судових рішеннях першої та апеляційної інстанцій висновки про непоширення юрисдикції адміністративного суду на позовні вимоги в частині визнання неправомірною бездіяльності заступника начальника Лебединського ВП, яка виразилася у ненаданні відповіді на питання, зазначені у пунктах 4 і 5 заяви ОСОБА_3 від 10 вересня 2017 року № 431 та невиконанні вимоги, викладеної у пункті 5 вказаної заяви, а також щодо позовної вимоги про зобов'язання начальника Лебединського ВП надати відповідь на питання 4 зазначеної заяви, ґрунтуються на неправильному застосуванні норм матеріального та процесуального права.

51. Отже, в цій частині ухвала Сумського окружного адміністративного суду від 20 квітня 2018 року та постанова Харківського апеляційного адміністративного суду від 20 червня 2018 року підлягають скасуванню, а справа направленню до суду першої інстанції для продовження розгляду.

Висновки щодо розподілу судових витрат

52. Відповідно до частини шостої статті 139 КАС якщо суд апеляційної чи касаційної інстанції, не повертаючи адміністративної справи на новий розгляд, змінить судові рішення або ухвалить нове, він відповідно змінює розподіл судових витрат.

53. Оскільки Велика Палата Верховного Суду змінює судові рішення, але виключно у частині мотивів їх прийняття, то новий розподіл судових витрат не здійснюється.

ПОСТАНОВИЛА:

1. Касаційну скаргу ОСОБА_3 задовольнити частково.

2. Ухвалу Сумського окружного адміністративного суду від 20 квітня 2018 року та постанову Харківського апеляційного адміністративного суду від 20 червня 2018 року в частині відмови у відкритті провадження у справі щодо позовної вимоги про визнання неправомірною бездіяльності заступника начальника Лебединського відділення поліції Головного управління Національної поліції України в Сумській області Хобота М. В., яка виразилася в ненаданні відповіді на питання, зазначені у пунктах 2 і 3 заяви ОСОБА_3 від 10 вересня 2017 року № 431 та невиконанні вимоги, викладеної у пункті 3 вказаної заяви, а також щодо позовної вимоги про зобов'язання начальника Лебединського відділення поліції Головного управління Національної поліції України в Сумській області надати відповідь на питання 2 зазначеної заяви - змінити, виклавши їх мотивувальні частини в редакції цієї постанови. У решті судові рішення в зазначеній частині позовних вимог - залишити без змін.

3. Ухвалу Сумського окружного адміністративного суду від 20 квітня 2018 року та постанову Харківського апеляційного адміністративного суду від 20 червня 2018 року в частині відмови у відкритті провадження у справі щодо позовної вимоги про визнання неправомірною бездіяльності заступника начальника Лебединського відділення поліції Головного управління Національної поліції України в Сумській області Хобота М. В., яка виразилася в ненаданні відповіді на питання, зазначені у пунктах 4 і 5 заяви ОСОБА_3 від 10 вересня 2017 року № 431 та невиконанні вимоги, викладеної у пункті 5 вказаної заяви, а також щодо позовної вимоги про зобов'язання начальника Лебединського відділення поліції Головного управління Національної поліції України в Сумській області надати відповідь на питання 4 зазначеної заяви - скасувати, а справу в цій частині позовних вимог направити для продовження розгляду до Сумського окружного адміністративного суду.

Постанова набирає законної сили з дати її прийняття та оскарженню не підлягає.

Суддя-доповідач В. С. Князев Судді: Н. О. Антонюк Н. П. Лященко С. В. Бакуліна О. Б. Прокопенко В. В. Британчук Л. І. Рогач Д. А. Гудима І. В. Саприкіна В. І. Данішевська О. М. Ситнік О. С. Золотніков В. Ю. Уркевич О. Р. Кібенко О. Г. Яновська Л. М. Лобойко